

Lavi-út 1.

Legyen épített város

737.

A BUDAI LUTHER-SZÖVETSÉG EGYHÁZI ÉS POLITIKAI HETILAPJA

Kiadóhivatal:

Budapest,
II., Donáti-utca 49. sz.
II. emelet 15.

Előfizetés félévre 3 pengő,

mely a **BUDAI LUTHER-SZÖVETSÉG**
58141. sz.
postatakarék-csekkzámlájára küldendő.

Felelős szerkesztő és kiadó

HLAVÁCS KORNÉL
Budapest, VI., Ó-utca 8. sz.
Telefon: Lípót 998—83.

Főmunkatársak: **Dr. SZLÁVIK MÁTYÁS, Dr. SZELENYI ÖDÖN, Dr. SCHINDLER GYULA.**

Újév.

...feláldozta magát értünk, hogy megváltson minden bűntől és tiszta, jóra igyekező népet teremtsen.

Titushoz 2, 14.

Krisztus — születése után nyolc nap múlva — Izrael házának törvényei szerint nevet kapott. Jézusnak nevezték és mint elsőszülött fiút az Úrnak szentelték.

A „Jézus“ szó értelme: „Isten segít.“

A keresztyén időszámítás az évet azon napon kezdi, amelyen Jézus e nevét kapta. — Újév napja e jelszó kiadásának évforduló ünnepe. „Isten segít.“ Ez a keresztyén ember jelszava minden gondolatában és cselekedetében az év első napjától az utolsóig.

Amikor mi, magyarok, e jelszót átvesszük, szemünk első pillantása hazánk megcsonkított határain önkénytelenül végigsiklik és megilletődéssel gondolunk azokra, akik tőlünk elszakítva, megalázottan türik ősapáik földjén az elnyomott idegen válogatott szenvedéseit. Az ő megalázásuk a mi megalázásunk, az ő szenvedéseik a mi szenvedéseink.

Megpróbáltatásaink közepette hangzik felénk az újév szava: Isten segít. „Sok baja van az igaznak — így mondja a zsoltárok írója — de valamennyiből kimenti az Úr.“ Mi bízunk a mi igazságunkban. E bizalom fonja reményünk, türelmünk fonalát, erősíti lelkünket a szenvedésre, acéloz meg minket a munkára.

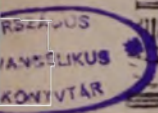
Fel a munkára. Nem vezekelünk. Dolgozunk. Így kapták a vezényszót ifjaink Miklós napján a keresztyénség lobogója alatt, amikor

megcsonkított országunk kormányzója köré se-reglettek. És mi valamennyien, elszakítottak és megmaradtak, összeforrunk a fohászbán: Legyen e vezényszó a bölcsesség szava. A mi munkánk legyen az igaz ember áldásos munkája. Dolgozó kezeink kovácsolják össze osztatlanná egységesnek teremtett magyar hazánkat.

Nem vezeklés a mi feladatunk. Gyarló emberek vagyunk. Minden cselekedetünk, minden gondolatunk e gyarlóságunk bélyegét hordozza. Egész életünket a vezeklés végtelen láncának szemein pergethetnők le, életünk fenntartását, családunknak, embertársainknak és hazánknak tartozó kötelességünket mind félretehetnők, ezzel hibát vétekre és bűnre halmoznánk, ha a vezeklésben találunk fel az üdvösség forrását.

Lélekben és igazságban és jó gyümölcsöket teremve tiszteljétek az Urat. Így mondja Krisztus az őt megértő János evangéliumában. Gyarló cselekedeteink tökéletesítésére ez az igazi út. Ezen mindnyájan találkozhatunk. Széles út ez, az egész ország népének nyitva áll. Nincs ott tülekedés, másokat kihasználó és végül is önmagát tönkretévő önzés, nem téved oda ember, aki a saját homlokára illő bélyegyet — megbotránkozással — társának szeme közé üti, nem jár ott senki a kegyes jóindulat álarcaiban, hogy annál biztosabban levághassa a rajta segítő gyanútlan kezét.

Ezen az úton teremjük a jó gyümölcsöket. Ide térj, aki ott az útvesztőn bolyongasz, ahol senkinek a magáé nem elég, ahol embertársadnak ágyát forró nyáron, dermesztő télen a padlásra veted. Itt megtanulod az írás igazi értelmét. Itt megszünik folytonos rettegésed, kibé-

matlanok közt tátongó veszedelmes szakadék áthidalásának szükségét is, de nem említi, hogy a szocializmus erkölcsi részének kiépítése is szükséges, ami szintén keresztyén feladat. Mert ez a kollektív megváltást jelenti, ami az evangéliumi individuális megváltás Krisztusi nagy munkáját betetőzi.

Ez azonban csupán az eddigi létfogalmakkal ki nem tervezhető: ide az ember kozmikus viszonyának legalább halvány megvilágítása szükséges, hogy pozitív világprogramhoz juthassunk, amely az emberiség helyes földi berendezkedését indikálja.

Ami végül Sass Jánosnak *Serédi Jusztiniánra* és a pápára vonatkozó megjegyzéseit illeti, ez már általános keresztyéni megújulási kérdés. De a kezdeményezések azok kötelessége, akik magukat evangélikusoknak nevezik. Megvan ugyanis írva az evangéliumban: »Uj parancsot adok nektek: hogy egymást szeressétek«. Az nincs megírva, hogy kik kezdjék el az új parancs teljesítését; az azonban megvan írva, hogy: »Amit akartok, hogy mások tegyenek veletek, azt ti tegyétek előbb másokkal.«

Az evangélium számtalan helyen mindenféle variációkban ismételi, hogy azokat szeressük, akik ellenségeink, mert: mi érdemünk van akkor, ha csak azokat szeretjük, akik minket szeretnek? Evangélikusoknak tehát csak akkor mondhatjuk magunkat, ha az evangélium félreérthetetlen rendelkezéseinek magunkat alárendeljük.

Hogy merik tehát egymást szidalmazni a keresztyén felekezetek? Sőt, ugyanazon felekezeten belül, is pl. ahol két pap van a községben: milyen ezek között a békeesség? Példákat nem említek, csak azt konstatoálom, hogy itt-ott égetni való a viszony és a templom rovására van.

Ne gondoljuk azonban, hogy közvetlenül az evangéliumra társadalmat alapíthatunk. Az evangéliumban foglalt erkölcsi superlativusok betartása nem vonatkozik közvetlenül a világi társadalomra, amelynek megfelelőbb igazság a: szemmet szemért, fogat fogért, mint: »aki téged közel dob meg, dobd vissza kenyérrel«. De a magukat Krisztusnak nevező keresztyén egyházak egymás között már élhetnek evangéliumi alapon; megalkothatják az örökké tartó keresztyén világ-szövetséget olyan formán, ahogy azt Sass János mondja: »közös erővel, egy szívvel-lélekkel, kiki a maga charismája szerint«. — És azután ebben a szövetségben adhatják a keresztyén egyházak a követendő példát az emberiségnek. Mert az egyháziság mindig a világiasság fölött álljon. Az egyház az erkölcsök őre. El kell mindent követnie, hogy az evangélium magas erkölcsiségének gyakorlásával a profán társadalmat folyton maga felé emelje.

Tudhatjuk, hogy sem a Krisztus földi királysága, sem pedig Krisztus jóslata a »Lészen egy akol, egy pásztor« az örökös keresztyén világ-szövetség kialakulása nélkül nem realizálódhatik. Ezzel azonban minden megvalósul, amit a keresz-

tyénségtől, pontosabban Krisztustól, a vágyott nagyszerű jövőben várhatunk.

Semmiképpen sem kell tehát visszafordulnunk, csak újabb létfogalmakat alkossunk és azokkal támasszuk alá az emberiségnek a keresztyénségben rejlő üdvösségét és önfeláldozással kultiváljuk az örök reformációt.

Nagyon lekötelezne igen tisztelt szerkesztő úr, ha volna kegyes levelemet megismertetni Sass János úrral.

Kiváló tisztelettel maradtam hive

Hackenberger László

HIREK

Budai Luther-Szövetség március 15-i ünnepe. A Szövetség választmánya március 15-én, délután 5 órakor budavári iskolánk tornatermében ünnepélyes ülést tart, amelyen vendégeket szívesen lát. Az ünnepi beszédet dr. Schindler Gyula főmunkatársunk Petőfi Sándor fiui szeretete cím alatt tartja meg.

Ifjúsági istentisztelet március 15-én lesz budavári templomunkban reggel 8 órakor, amelyen az ifjúsági énekkar is közreműködik. Az első alkalom, hogy az énekkar lelkes vezetői a kart elég erősnek tartják arra, hogy az istentiszteleten énekeljen. Az ünnepi hangulatot gyermekeink lelkes buzgalma fogja emelni. Az egyházi szónoklatot Gaál József lelkész, cserkészcsapatunk fáradhatatlan lelki vezére tartja.

A Rádió-istentiszteletet március 15-én Varsányi lelkész tartja meg. Itt emlíjük meg, hogy istentiszteleti rendünk közlése ismét fennakadást szenved, mert a szónokok beosztását még nem kaptuk meg. Hitközségünk február havi népmozgalmi adatait is ez okból nem közölhetjük.

A konfirmációs oktatás március 19-én megkezdődik. A szülőket megkeresi a lelkészi hivatal, hogy konfirmálandó gyermekeiket minél előbb jelentsék be.

Dr. Szelényi Ödönt, lapunk főmunkatársát, a Magyar Philológiai Társaság február 24-én, alakulásakor választmányának tagjává és a Magyar Protestáns Irodalmi Társaság február 28-án bölcsészeti-, nyelv- és történettudományi szakosztályának rendes tagjává választotta.

A Rákospalotai Keresztyén Ifjúsági Egyesület egy év alatt 800 pengőt gyűjtött az egyesületi házra. Telket az egyház adott. Február 19-én zajlott le fehér asztalok mellett, bor nélkül az egyesület kedélyes estje, keresztyéni tiszta örömben. Mintegy 50 ifjú vett részt.

A Protestáns Nőszövetség 1928 március 13-án, kedden délután 6 órakor a Deák-téri Evangélikus Leánykollegium dísztermében *II. kultúrdélutánját* rendezte. Előadást tartott: Dr. Böhm Dezső ev. leánykollegiumi igazgató »Magyar operákról Erkeltől Poldini-ig«. Az operákból áriákat énekeltek: Petri Kató és Laurisin Lajos a m. kir. Operaház tagjai. V. Babits Vilma és dr. Edvi-Illés István hangverseny-énekesek. Közreműködtek még: BakóLászlóné a Nemzeti Színház tagja, dr. Molnár Jenő zeneszerző, Szijj Dénes tárogatóművész.